

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy, v právní věci žalobkyně **V. B.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 10. 2005, č. j. 16 Cad 102/2005 – 28,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 5. 10. 2005, č. j. 16 Cad 102/2005 – 28, zamítl žalobu proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaná“) ze dne 1. 4. 2005, č. xx, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb. (o důchodovém pojištění) v platném znění s odůvodněním, že podle posudku Okresní zprávy sociálního zabezpečení v Sokolově ze dne 11. 3. 2005 není žalobkyně plně invalidní, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nečinil 66% potřebných podle ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb. pro vznik plné invalidity, ale činil pouze 20%. V přezkumném řízení soudním byl Krajským soudem v Plzni vyžádán posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení), z jehož závěru Krajský soud v Plzni zjistil, že k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované nebyla žalobkyně plně invalidní podle § 39 odst. 1 a nebyla ani částečně invalidní podle § 44 odst. 1 nebo 2 zákon č. 155/1995 Sb., jelikož u ní nešlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 33% (potřebných pro alespoň částečnou invaliditu); u žalobkyně nešlo ani o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek (podmiňující plnou invaliditu), ani nebylo zjištěno, že by jí dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav značně stěžoval obecné životní podmínky ve smyslu přílohy č. 4 k vyhlášce 284/1995 Sb. (podmiňující invaliditu částečnou). Krajský soud proto žalobě žalobkyně nepřisvědčil a zamítl ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. pro nedůvodnost.

Rozsudek Krajského soudu v Plzni byl doručen do vlastních rukou žalobkyně dne 3. 11. 2005, jak vyplývá ze záznamu na doručence obálky, v níž byl rozsudek doručován. Žalobkyně převzetí rozsudku podepsala.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) opravný prostředek, který nadepsala jako „odvolání“ a který adresovala Nejvyššímu soudu ČR. Odvolání předala k poštovní přepravě na poště S. 5 dne 16. 11. 2005 a toto podání bylo Nejvyššímu soudu ČR doručeno dne 18. 11. 2005, jak vyplývá z číselného záznamu v otisku razítka podatelny uvedeného soudu. Nejvyšší soud ČR postoupil podání stěžovatelky k dalšímu opatření Nejvyššímu správnímu soudu s tím, že podle obsahu by se mohlo jednat o kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 10. 2005, sp. zn. 16 Cad 102/2005, jehož stejnopis stěžovatelka ke svému podání přiložila. Podle sdělení podatelny Nejvyššího soudu ČR bylo podání stěžovatelky zasláno Nejvyššímu správnímu soudu v Brně dne 23. 11. 2005. Tomu odpovídá datum, kdy toto podání bylo doručeno Nejvyššímu správnímu soudu – 24. 11. 2005. Nejvyšší správní soud poté k dalšímu opatření odeslal toto podání Krajskému soudu v Plzni – přípisem ze dne 21. 12. 2005, s tím, že obsahově by se mohlo jednat, po náležitém doplnění, o kasační stížnost proti výše označenému rozsudku. O tomto postupu byla stěžovatelka písemně vyrozuměna.

Krajský soud v Plzni předkládá spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti s tím, že není podána včas a z toho důvodu nebylo již třeba odstraňovat nedostatky stěžovatelčina podání, ani nedostatek povinného zastoupení advokátem.

Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížnost věcně projednat, neboť je podána opožděně.

Z obsahu spisu plyne, že rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 10. 2005 byl doručen do vlastních rukou stěžovatelky dne 3. 11. 2005. Rozsudek obsahoval řádné poučení o místu a lhůtě k podání kasační stížnosti; v poučení napadeného rozsudku je v souladu s ustanovením § 106 odst. 2 s. ř. s. uvedeno, že proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě 2 týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu, se sídlem v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotovení, nutno podotknout, že jde o soudní instituci odlišnou od Nejvyššího soudu ČR, kam stěžovatelka kasační stížnost odeslala.

Podle ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu začíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odst. 2 téhož ustanovení, lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Podle ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, a nebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak již bylo výše uvedeno, byl napadený rozsudek stěžovatelce doručen ve čtvrtek dne 3. 10. 2005. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti skončila tak ve čtvrtek dne 17. 11. 2005. Jelikož v uvedený den byl státní svátek, posunul se konec lhůty k podání kasační stížnosti, v souladu s ustanovením § 40 odst. 3 s. ř. s., na nejbližší následující pracovní den, jímž byl pátek 18. 11. 2005. K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo třeba, aby nejpozději uvedeného dne, tj. 18. 11. 2005 byla kasační stížnost předána příslušnému soudu, nebo mu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, a nebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit.

Z obsahu spisu však vyplývá, že kasační stížnost byla podána k doručení Nejvyššímu správnímu soudu až dne 23. 11. 2005, tedy opožděně.

Nejvyšší správní soud připomíná, že podle ustanovení § 106 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal. V daném případě je jím Krajský soud v Plzni, přičemž nutno podotknout, že stěžovatelka o nutnosti podání kasační stížnosti u tohoto soudu byla výslovně v poučení napadeného rozsudku vyrozuměna. Lhůta pro podání kasační stížnosti je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu; i o této možnosti byla stěžovatelka řádně krajským soudem v napadeném rozsudku poučena. Tímto poučením se však neřídila, neboť kasační stížnost podala nikoliv u Krajského soudu v Plzni, či u Nejvyššího správního soudu v Brně, ale u Nejvyššího soudu ČR, který má též sídlo v Brně. Jde o soud nepatřící do soustavy soudů rozhodujících ve správním soudnictví, přičemž nutno podotknout, že kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu ve věci správního soudnictví, jímž je i rozsudek o přezkoumání rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, podaná u nepřislušného soudu, v dané věci u Nejvyššího soudu České republiky, by mohla být pokládána za včas podanou jen tehdy, byla-li ve lhůtě k podání kasační stížnosti, tj. v daném případě nejpozději do 18. 11. 2005, odeslána (předána k poštovní přepravě) krajskému soudu, který napadený rozsudek vydal, nebo Nejvyššímu správnímu soudu (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2003, č. j. 3 Ads 8/2003 – 17, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 101/2004).

V posuzované věci byla kasační stížnost podána u věcně nepřislušného Nejvyššího soudu ČR stěžovatelkou sice včas (16. 11. 2005), avšak uvedený soud nestihl tuto postoupit soudu příslušnému do konce lhůty k podání kasační stížnosti, tj. do 18. 11. 2005 (ostatně v tento den mu teprve byla kasační stížnost doručena) a učinil tak až dne 23. 11. 2005, jak vyplývá z úředního záznamu, pořízeného dne 9. 2. 2006, založeného ve spise. Stalo se tak nepochybně po marném uplynutím zákonem stanovené lhůty a tudíž opožděně.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Plzni odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděně podanou. Za dané procesní situace se Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost nemusel již zabývat nedostatkem povinného zastoupení stěžovatelky advokátem, ani vadami kasační stížnosti – nemusel vracet spis k odstranění těchto vad Krajskému soudu v Plzni.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ta byla odmítnuta pro opožděnost.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu